کله چې مې زړه کې ناروا خبــره تېره شي
ما ته مې ضمیر لکه قاضي مخې ته ودرېږي.

زما وجدان

لنډه کیسه

Ketabton.com

لیکوال
شریف الله تنها

(c) ketabton.com: The Digital Library

معرفت

د ژانر ډول.. لنډه کیسه

د کیسې نوم... زما وجدان

لیکوال...شریف الله تنها

د تلیفون شمیره..............................0093706996648

برېښنا لیک ....shariftanha600@gmail.com

د واټساف شمیره..............................0093779385830

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

هغه محال چې د پوهنتون په دوره کې مې د څلورم سـمستر ازموينې پيل وې، په دولتي ليليه کې اوسېدم. سـحر چې د لمانځه وخت و، د اودس لپاره د غسلخانې پر لور لاړم، څه کورم چې د هغه وخت په حساب سره يو قيمتي تليفون پروت دی. چاپېره مې وکتل چې څوک مې تر سـترګو نه شـول، نو تلېفون مې ورو په بېه ووهه. خدای شـته، نيت مې ښـه نه و، فکر مې کاو چې له ازموينو وروسـته به يې وپلورم. له اودس څخـه وروسـته غلی راغلم او خپلې خونې ته ننوتلم. د سـحر د چای وخت و، يو ملګري چې د ډوډۍ بندوبسـت کړی و، ټول ورته په دسـترخوان کښـېناستو، د ډوډۍ په خوړلو مو پيل وکړ، په دغه وخت کې دروازه (ور) وټکېده، يو زده کړيال سر راښکاره کړ او ويې ويل: ملګرو په غسلخانه کې د اوداسه پر محال زموږ د يو ورور څخه تلېفون پاتې شـوی دی، بېچاره ډېر اندېښـمن دی، که په تاسـې کې کوم ملګري راپورته کړی او يا ليدلی وي نو.... په دغه وخت زموږ اطاقي د هغه خبرې پرې کړې او زما پر شمول يې په ټولو اطاقيانو غږ وکړ: ملګرو د ورکې په اړه خو به څه معلومات نه لرئ؟ ټولو په يوه خوله ځواب ورکړ: نه نه موږ له هېڅ نه يو خبر. په زړه کې مې يو څه رحم راپېدا شـوی و، ومې غوښـتل چې تلېفون يې بېرته ورکړم، خو شېطان او حارص نفس زما د ضمير په وړاندې لکه د ډال ولاړ وو. دومره وخت تېر نه و چې د ورکې پوښـتونکی ولاړ. ملګرو مې په خپلو کې يو پر بل رشخند وواهه، يو به بل ته په ټوکو کې ويل: دغه تلېفون به پلاني راخيستی وي، خو نه يې ورکوي. يو شمېر ملګرو ما ته هم ګوته ونيوه. هغوی ټوکې کولې، خو ما ته چې به چا اشـاره وکړه، زړه به مې ودرزېد او اندېښمن به شوم، ما به له ځان سره چرُت واهه چې ګويا کې پر ما پوه دي. له چای او ډوډۍ څخه وروسته ټول ملګري په خپلو کارونو پسې ولاړل، دا چې ما هم ازموينه درلوده، نو پاڅېدم، ترڅو درسـونه زده کړم. لاړم ټوله ورځ مې درسونه وکتل، خو ضمير مې هره ګړۍ د ملامتيـا او پښـېمانۍ احسـاس راکاو. زه دومره بد هم نه وم، نه پوهېدم چې دا مې څه او څنګه وکړل! ډېر اندېښمن وم، ضمير مې يوه لحظه د درس زده کولو ته پرې نه ښودم. ټوله ورځ مې د ضمېر سره لاس وګرېوان وم. زما په نفس کې د شېطاني خواهشاتو او سپېڅلي ضمير تر منځ جګړه روانه وه او پايله يې هم دا وه چې شېطاني خواهشات مې په ضمير برلاسي شول. هوکړه مې وکړه چې پر هر حال وي، تلېفون يې څېښـتن تـه نـه ورکوم. د مـازيګر د لمـانځه وخت و. اودس مې وکړ او لمونځ مې په جماعت سره ادا کړ. کتـابونـه مې پـه لاس کې وو او لـه جومـات څخه د خپلې خونې (اطاق) په لور راروان وم. د ليليې غتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته راورسېدم. یوه سپینه ورقعه (پاڼه) مې ولېده چې په دروازې پسې اوېزان وه، ترې تېر شوم، خو بېرته راوګرځېدم، غوښتل مې چې د دغې پاڼې پر مفهوم وپوهېږم. ومې لیدل چې د پاڼې پر سر یې لیکلي وو: د نادرکۍ او ورکې اعلان. د دغو کلیماتو په لوستلو مې د بدن ویښتان نېغ ودرېدل. یو څو نور کسان مې هم تر څنګ ولاړ وو، اراده مې وکړه چې نوره لیکنه یې نه لولم، خو خدای به نه غوښتل چې په ګنا کې ښکېل شم. زړه نا زړه مې د نورې لیکنې په لوستلو پیل وکړ، په لیکنه کې مې هغه ټکې ولوستل چې زما په نفس کې یې پټ شیطاني خواهشات مات کړل، زما سترګې یې بینا کړې، زما وجدان ته یې د ډاډ ځواک ورکړ او لعنتي شیطان یې زلیله کړ. په دغه خط کې یې لیکلي وو: د یو بې وزله ورور څخه په غسلخانه کې تلېفون پاتې شوی و، که چا پورته کړی وي، نو د انساني همدردي له مخې ورته تلېفون او یا د هغه سیم کارتونه وسپارئ! باور وکړئ چې د دغې لیکنې د لوستلو پر محال چې کله د (انساني همدردی) کلیمو ته راورسېدم، نو سترګې مې له اوښکو ډکې شوې، علق مې وچ شو او ټول وجود راباندې بار شو. په زنګېدلو قدمونو مې ځان خپل اطاق ته ورساو. په خونه کې څوک نه وو، دروازه مې پورې کړه او ومې ژړل. یوه شېبه مې داسې ژړا وکړه چې عجب کیفیت راباندې راغی او په لومړي ځل مې د ژړا څخه خوند واخیست. یوه شېبه ناست وم چې زړه مې ښه تش او سپک کړ. پاسېد او په خوفیه ډول تر غسلخانې پورې لاړم. د مازیګر وخت و، هېڅ څوک نه وو، تلېفون مې غلی په هغه ځای کې کېښود چې ما ورڅخه پورته کړی و. راغلم له خپلې خونې څخه مې د تلېفون ننداره کوله چې آیا څېښتن یې پورته کوي او که بل څوک. شېبه وروسته چې تلېفون ته زنګ ورغی، ومې لیدل چې تلېفون یې څښتن پورته کړ. باور وکړئ! له زړه او ضمیر څخه مې بار او بوج ښکته شو او داسې خوشحال شوم، لکه ډېر څه مې چې تر لاسه کړي وي او دا د ایمان نښه ده چې مسلمان په خپلو ښو باندې خوشحال او په بدو خفه شي.

وختونه تېرېدل، ازمویني ختمې شوې، کور ته راغلم. ملګرو مې ویل چې کرکیټ کوو، نو ما هم ورسره ومنله، تر دې چې لوبغالي ته ورسېدو. تر ماښامه مو سپورت وکړ. په کلي کې به مو د سپورت پر محال خپل کمیس ځکه ویسته چې د سپورت کول پکې ستونزمن وو. په دغې ورځ مو هم کمیسونه ویستلي وو. زما د کمیس په جېب کې مې نغدې روپۍ او یو تلېفون پروت و. دا چې کور ته راستنېدو، نو کمیسونه مو واغوستل. ما چې کمیس پر تن کړ، نو داسې مې وانګېرله چې په جېب کې مې څه کم شوي دي. شکي وم، نو جېب مې وکوت، ډېر ژر خبر شوم چې په جېب کې مې تلېفون نشته او تصادف دا و چې زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلېفون د هغه تلېفون پخېر و چې په ليليه کې ما راپورته کړی و. په هلکانو مې غږ وکړ: هلکانو په جېب کې مې تلېفون نشته! يو ملګري وويل: ټول پر ځای ودرېږئ! تر څو د ټولو د جېبونو حال واخلو، خو دغه چاره راته سـمه ښکاره نه شوه. ملګری مې له پلټنې څخه منع کړ او فکر مې کاو چې کېدای شي تلېفون مې له کوره نه وي راوړی. کور ته راغلم تلېفون مې ونلټه، خو پيدا نه شــو. اوس نو په بشــپړ ډول باوري شـــوم چې تلېفون (موبائل) راڅخه چا غلا کړ، خو ناهيلی نه شـــوم او له ځان سره مې په زړه کې وويل: خدايه! که سـتا د رضا لپاره مې هغه تلېفون چې په لېليه کې يې ما د غلا کولو پخه اراده کړې وه، بېرته د هغه څېښــتن ته سـپارلای وي، نو زما تلېفون چې په حلالو روپيو پېرل (اخيســتل) شـوی دی، ما ته بېرته وسپاره!

شـپه وه، ويده شـوم، خو نه پوهېږم ولې مې داسې نه محسوسوله چې له ما څخه دې څه ورک شوي وي. سـحر چې لمانځه ته پاسـېدم، لمونځ مې وکړ، بېرته بېرستنې ته ورروختلم، په دې کې زموږ د کور يو کوچنی راغی او راته يې وويل: له تا څخه خو به پرون څه نه وي ورک شوي؟ زړه مې ودرزېد او ومې ويل: ولې نه تلېفون راڅخه ورک شـــوی دی. تلېفون يې چې په لاس کې نيولی و، راته راکړ او ويې ويل: د پلاني زوی راوړ او ويل يې چې موندلی يې دی. د باندې ورووتم، موندونکي ته مې ((چې په حقيقت کې غل و، خو خدای يې په زړه داســې رحم کړای و، لکه زما په زړه يې چې کړی و)) انعام ورکړ او له هڅونې څخه مې هم برخمند کړ.

کلــه چې بېرته کور ته راوګرځېدم، نو له ځان سره مې وويل چې خدای (ج) ډېر غيرتي ذات دی. ما پردی مال د هغه څېښتن ته بېرته وسپاره، نو خدای زما تلېفون ماته راورساو.

څوک چې خـدای (ج) تـه لږ ورنيږې شي، نو خـدای ورتـه ډېر ورنيږدې کېږي. څوک چې د توبې لپـاره سپېڅلی نيت وکړي، نو خدای (ج) توفيق او توان ورکوي. الله تعالی موږ ته خپل قدرتونه راپېژني، موږ ته توان راکوي چې کړنې تر سره کړو او خدای ښکاره کړي چې د نه ليدلو په حال کې ورڅخه څوک ويرېږي او څوک نه. نو د هغه کړنو تر سره کول پکار دي چې خدای پرې خوشـحال او موږ پرې شـکر ګزاره شـو. بـايد هغه څه وکړو چې پر ځان مو پېرزو وي، ځکه چې په پښـــتو کې متلونه دي: خپل عمل د لارې مل دی او چې څه کړې هغه به رېبې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library